

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket Vincze József péri plébános, a januáriakat Szabó Gyula mező-örsi plébános készítette.

December 5. — Advent 2. vasárnapja — Mt 3,1–12 — Vízzel, Szentlélekkel, Tűzzel

1. Keresztelő János a Szellem és a Lélek embere volt. A mai evangélium sok mindent elmond az életéről.

Aki telítve van mondanivalóval, az nem marad a „pusztában”. A Lélekre hangolt szív mindig keresi embertársait, mert nem tudja magában tartani azokat a kinyilatkoztatásokat, tapasztalatokat, amelyeket belül hordoz.

„A hívő ember Istennek egyre több csodálatos erejét érzi felszabadulni, s úgy tapasztalja, hogy az ő hitére megindulnak Isten kötött energiái, és fenn tartják őt” (Ravasz László).

Aki fellép – ahogy Keresztelő János is –, az egyben hirdet is. De nem mindegy, hogy mit. Szánalmas látni korunk „hirdetőit, fellépőit”, akik azt akarják elhitetni, hogy a fogyasztás a legszen-

tebb életcél. Mégis van foganatja, hiszen vasárnaponként üresek a templomok, de zsúfoltak a bevásárlóközpontok.

2. Bűnbánatot hirdetni az jogosult, aki maga is megtisztult az Úrral való találkozásban. Megtérést az hirdet hatalommal, aki maga is átélte az evangéliumhoz formálódás kemény próbáját. Mert amilyen az ember maga, úgy vélekedik a többiekéről is.

Áldozat kell ahhoz, hogy erőteljes élet fakadjon. A Keresztelő meghozta ezt az áldozatot, amikor kicsi gyermekkorától tanulta a szentéletű pusztai szerzetesektől, hogyan lehet Istennek tetsző életet élni.

Keresztelő János sem csupán bűnbánatot hirdetett. Ma ennek a szónak a

közfelfogásban ilyen értelme van: megbánom (esetleg meggyónom) a vétkeimet, utána élek úgy, ahogy eddig. „Térjetelek más felismerésre!” Ez a gondolkodás és az életvitel radikális megváltoztatását jelenti. Mindezt azért, mert közel van a Mennyek Királysága.

3. A figyelemfelhívásba belefér a korholó szó. Aki nem tud buzdítani, az ne is intsen. Buzdítás nélkül az intés csupán lesújtó kritika. A Keresztelőre igaz az indiai bölcsesség: „A bölcs ritkán beszél hízelgően, s az egyenes ember sosem támad orvul.”

Keresztelő János jogosan korholta keményen a bűnbánat nélküli „bűnbánattartókat”, a szemlélet- és életmódot váltani nem akaró „megtérőket.” Isten embere hamar felfedezi a szándék és az elköteleződés hiányát.

4. Keresztelő János – minden nagysága ellenére – csak vízbe tudta bemelegíteni a hozzá menőket. Szentlélekkel és Tűzzel csak a nála erősebb, hatalmasabb tud keresztelni.

Csak az igazán nagy ember igazán szerény. A Keresztelő ebbe a kategóriába tartozott, hiszen ismerte erőinek végét, képességének határait, emberi életének korlátait.

Kinek a szívében fogan meg a hirdett isteni szó? Ez Isten dolga. A küldötté az, hogy hirdesse.

December 12. — Advent 3. vasárnapja — Mt 11,2–11 — Szent emberek Isten követségében

1. „Az alja nép csak a gazdagságra vágyik, a középréteg a pénz mellé dicsőséget is akar, míg a nemesebbek csak a megbecsüléssel törődnek. A megbecsülés a kiválóságok egyetlen kincse” (indiai mondás).

Keresztelő Jánosnak a legnagyobb megbecsülés jutott: maga Jézus Krisztus értékelté életét, jellemét, elkötelezettségét. Jézus észrevette a Keresztelőben az odaadott, szent embert.

2. Nem akárki kerül börtönbe hitbeli meggyőződéséért. A felszárnyú, elkötelezetlen embernek ez nem jut osztályrészül. Keresztelő János még a börtönben is azzal foglalkozik, hogy az Eljövendőről hírt kapjon. Bizonyosságot, amely megmutatja, ki az, aki Szentlélekkel és Tűzzel keresztel. A szenvedés nemhogy megtörte volna elkötelezettségét, hanem még növelte is.

3. Jézus mit mondott Keresztelő Jánosról?

Ő nem volt játéka mindenféle szélnek, mint a nádszál. Nem hajolt ide-oda érdekei szerint. Egyenes volt és ke-

mény. A gumigerinc nem a szent emberek tulajdonsága.

Nem volt kényelmes életvitelű, szép ruhákhoz, palotákhoz szokott, mindennapos fogyasztói életet élő ember. Aszketikus életét Jézus is értékelté. A szent ember szavában és életvitelében egyaránt fegyelmezett.

Jézus prófétánál is nagyobbak tartotta a Keresztelőt. Küldöttnek, angyalnak, akiről az Írás is szólt. Ő az útkészítő, akit a Magasságos küldött.

„Asszonyok magzatai között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál.” Jézusra nem volt jellemző az olcsó hízelgés, a meg nem érdemelt dicséret-mondás. Az asszonyok szülöttei között pedig támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál, méghozzá Jézus, aki beszélt róla. Így beszél egyik szent ember a másiktól.

4. Szent az az ember, aki a lelke mélyén rátalált az élő Istenre. Anthony de Mello írta le a következő történetet. Egy amerikai pap kilépett az egyházból, mert azt tapasztalta, hogy a megta-

nult dolgokról tud ugyan beszélni, de azt várták tőle, hogy elvezesse embertársait Istenhez. Ezt nem tudta megtenni, mert az ő szívében csak üresség lakozott. „Minél inkább belevetettem magam az egyház megreformálásába, a szentírási és pasztorális tanulmányokba, annál könnyebb volt Istentől és üres szíveimtől elmenekülni.” Egy hindu szent ember mondta az egyik misszionáriusnak: „Nektek, misszionáriusoknak semmi hatásotok nem lesz ránk mindaddig, amíg nem guruként jöttök hozzánk. A guru nem olyan ember, aki pusztán arról beszél, amit könyvben olvasott, hanem a saját lelki élményeinek meggyőző erejéből szól. Tanítványait biztos kézzel vezeti, mert olyan Istenhez vezető ösvényre irányítja őket, amelyekről nemcsak olvasott, hanem amelyet ő maga is végigjárt.”

5. A szent emberek ösvényei Istenhez vezetnek. Keresd az ilyen emberek társaságát! Szavaik felvillanyoznak, magatartásuk minta lesz, a szívékből fakadó „élő víz” segít megújítani életedet.

December 19. — Advent 4. vasárnapja — Mt 1,18–24 — Velünk az Isten

1. Minden születésnek története van. A szülők lelkében olyan nyomot hagy a gyermek születése, ami életre szóló. Édesanyám pontosan emlékszik arra, milyen volt az idő születésem napján, minden körülmény megmaradt a szívében, tudatában.

Jézus születésének története azt mondja el, hogy Isten szándékainak megvalósulásához a Földön kell egy szentéletű fiatal leány, aki kora ellenére is tud életre szóló döntést hozni Isten szándékának megfelelően. Kell melléje társnak egy igaz ember, aki családfőként irányítja az életüket; aki figyelni tud az égi jelekre, kinyilatkoztatást kap álmában és azt meg is érti; aki leküzdi a nehézségeket, aki nem teszi ki jegyesét elzetvesztélynek azzal, hogy elbocsátja.

2. Két Istenre figyelő ember összehajló, vigyázó szeretetéből megszületik Jézus, akivel Jahve megment. Ilyen egyszerű a világtörténelem nagyszerű eseménye.

Bennünk is hasonló egyszerűséggel születet meg Jézus Krisztus. Egyszerűen, de nem könnyen.

Kispapéveim meghatározó élménye volt az Isten-keresés. Nagy lelki szomjúsággal kutattuk az evangélium igazságait. Ennek ellenére évekbe telt pl. az erőszakmentesség megértése. A kis-közösségek pezsgő szellemi-lelki élete alapvető élményként adta a „velünk az Isten” csodálatos, megújító élményét, tapasztalatát.

Azóta folytonos ez a tapasztalat a jó egyéni imádságok után, a felüdítő, töltő közösségi találkozók után, kirándulásaink, táborozásaink, karitászmunkáink után.

Az elmúlt nyáron a Börzsönyben tartottuk az Ág-lelkigyakorlatot. A „Velünk az Isten” élménye újabb tapasztalattal bővült: „Bennünk az Isten.” Lelki kinyilatkoztatások, megrendítő Isten-találkozások, mérhetetlen békesség, világot átölelő szeretet kísérte ezt a felismerést. Közösségi és egyéni életünk megújulásának is ez az alapja. Fejben mindig is tudtuk, hogy velünk, bennünk az Isten. Ezt átélni,

megtapasztalni fejben, szívben, érzeinkben, kiemel a mindennapok fáradságából, szürkeségéből, megszo-kottságából. Ennek a neve: megújulás a Lélekben.

3. A legnagyobb tanúságtétel lenne, ha el tudnánk mondani testvéreinknek: Jézus Krisztus megszületése bennem így történt...

A lelkünkben lakozó Lélek felismerése sohasem egyéni munka, mindig közösségi cselekedet.

Néhány közösségünkben beszélgettünk arról: kik azok, akiknek nagyon sokat köszönhetünk hitünk, közösségi életünk kialakulása terén. Nagy hálaadó imádsággal fejeztük be ezeket a találkozokat, hogy sokan voltak, akik személyes életpéldájukkal, szavaikkal, bátorításukkal, élő hitükkel, tevékeny szeretetükkel mutatták az utat, segítettek lelki előmenetelünket.

Mert mi más nagyobb emberi győzelem van még a világon, mint szeretettelni egy közösségben, valahova tartozni?

December 25. — Karácsony — Jn 1,1–18 — Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be

1. Édesanyámat mentem haza meglátogatni. Megálltam szülőfalum templománál, és bementem imádkozni. Megrohantak az emlékek, a sok ministrálás, a kispapévek imádságai.

Mindent szép lassan végignézttem a templomban. Akkor a szemem megakadt a főoltáron. A szentségház tetején, aranyágakkal körbefonva ez a szó áll: ÁRVA. Mármint Jézus.

Lelkem mélyéig megütött a szó. Ha egy pillanatra is, világosan és igen mélyen megértettem: milyen az Isten magányossága, árvasága a Földön.

Úgy teremtett bennünket a Mindenható, hogy saját Lelkét adta, saját képére formált, s legfőbb tulajdonságát, a szeretetet öntötte belénk. Azaz Ő ott él a szívünk mélyén. Legtöbbször magányosan és elhagyottan.

Árva, akit elhagytak a hozzátartozói, szerettei, akinek nincs senkije. Lehet árva a Mindenható, a kozmosz Ura, a világ Teremtője? Lehet! Amikor a saját

képére formált ember nem törődik vele. Amikor magára hagyja, elfeledkezik róla.

Mély döbbenettel ültem szülőfalum templomában. Fájt a lelkem a felismert igazságtól. Azonnal a saját életemet tettem mérlegre. A saját gyakorlatomat. Mit szólnának hozzátartozóim, szeretteim, ha napokig nem szólnék hozzájuk ilyen érvek alapján: fáradt vagyok, elfelejtettem, nincs kedvem...? Megriadtam. Belém hasított a felismerés: Nálam is milyen sokszor vagy árva, Uram! Amikor csak felszínesen mondom valamit imádság címszó alatt. Az én lelke-mig sem ér el, nemhogy Hozzád.

Azonnal eszembe jutott Jézus sorsa a Földön. „Övéihez, tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be” (Jn 1,11). A Getszemáni-kertben bánat és otthontalanság gyötörte (Mt 26,37). Számkivetett volt a saját tulajdonában. Megölték, kidobták saját Atyjának szőlőjéből (Mt 21,33–46).

Akkor, ott, félhangosan mondtam a templomban: Uram, valóban Te vagy a világ legnagyobb árvája.

2. Karácsonykor milyen magányos lehet az Isten közöttünk. Mivé lett ez a csodálatos ünnep! Munkaszüneti nappá és az evés-ivás-pénzköltés ünnepévé. A hamis érzélgősség ünnepévé. Van benne minden emberi, de szellemi-lelki-isteni alig.

Karácsonyi hittanóráink után mindig megkérdem a gyerekeket: Szenteste, az ajándékozás előtt volt-e a családban imádság, ének? A hittanosok családjainak 90%-ában (!) semmi ilyen nincs. Az ajándékok összege viszont súlyos milliókra rüg.

3. Az Ige, a Logosz testté lett. Közöttünk és bennünk lakott (lakik). Ő az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít. Aki befogadja, annak hatalmat ad, hogy Isten fiává legyen.

Így múlik el a világban Isten árvasága.

December 26. — Szent Család vasárnapja — Mt 2,12–15.19–23 —**A gyermek a család tükre**

1. Kirándulni vittem a kishittanosokat. Az egyik kisfiút erőteljesen megdorgáltam, mert válogatott káromkodásokat mondott. „Hol tanultad ezt?” – kérdeztem. A megszeppent kisgyerek nem válaszolt, csak a mellette lévő: „Hol tanulta volna? Így beszél az egész családja!”

Ez a kisgyermek súlyos teherként fogja hordozni szülei „örökségét”. A család talán fel sem fogja, mennyire megnehezítette gyermeke életét.

2. Az ószövetségi Szentírás lapjairól kiderül, hogy a zsidó családoknak sokféle értékes, követendő gyakorlatuk volt. A gyermekeket áldásnak, Isten

ajándékának tekintették. Naponta együtt imádkozott a család. A gyermekeket becsületesen tanították a Törvény előírásainak betartására. Ünnepek alkalmával a családfő a zsidó történelem eseményein keresztül beszélt Isten jóságáról, tanítva ezzel az összetartás fontosságát.

3. „A férfi elhagyja apját, anyját, feleségével tart, és ketten lesznek egy testté” (Mt 19,5). A vérségi köteléknél erősebb a szerelem, a családépítés vágya.

Az ókori bölcs így fogalmazott: „Előbb találd meg önmagadat, utána keresd meg a párodát.” Aki életre szóló kapcsolatra vállalkozik, annak érett legyen a szeretete. Csak a boldog ember tudja boldogítani társát. Aki társa boldogságát keresi, a magát is megtalálja. Boldog szülők nevelnek boldog gyermekeket.

A jövő az Isten és a családok kezében

van, nem a politikusokéban. Nem a körülmenyekből lesz szebb a jövőnk, hanem attól, ami a szívünkben van.

4. Amikor valaki társat választ, jövőt választ és sorsot. Döntéseink így lesznek sorsunkká! A szeretet és a figyelmesség forrasztja egybe a szíveket, nem a bírálat és a kritika. A kevés szeretet ugyanis mindenütt sok hibát talál. Elfogadó szeretettel nézd el mások töredékességét, fogyatékoságát, akkor majd reménykedhetsz abban, hogy a te hibáidat, fogyatékoságaidat is elnézik.

5. A családot a ragaszkodás és a sze-

retet teszi családdá. A család akkor boldog, ha tagjai mély, őszinte, megalapozott szeretet-léggörbén élnek.

A szeretetet, szerelmet ki kell mondani, éreztetni és bizonyítani kell. Az egyoldalú szeretet nem él sokáig. Amit nem tudunk kimutatni, az nincs is. „Az a szeretet, amely elmúlik, nem is volt igazán.”

Egy indiai bölcs mondta: „Ilyen legyen a rokonságod: igazság az anyám, tudás az apám, vallás a bátyám, könyörület a jóbarátom, békesség a feleségem és megbocsátás a fiam. Minden más csak káprázat.”

Január 2. — Vízkereszt — Mt 2,1–12 — Ügyeljünk a jelekre!

Hérakleitosz írja: „Az Úr nem mond semmit, hanem jelez.” Számunkra furcsa ez, hiszen mi egy nagyon racionális, mindent észszel átlátó, logikus egymásutánosságban gondolkozunk. Jézus születését azonban két irányból jelzi Isten. Az első a próféták jövendölése, a második az égi jelek.

Mindez annyit jelent, hogy az Istenre figyelő ember képes az Ő hangját, sugallatát érteni és közvetíteni, ám Isten a teremtett világ rendjén keresztül is megszólal, s üzenetet közvetít.

A természet – értelmezési és jelzési rendszerként – alkalmas a felső világ üzenetének tolmácsolására a megfelelő rendjében. A hagyományos világ szétzúzódezésével lassan szinte teljesen elveszett az a kód, melynek segítségé-

vel üzenet-értökké válhattunk volna. A gyakran lenézett népi műveltség szinte mindent tudott, s lelkében át is élte a Mindenséggel való kapcsolatot. Egy példát szeretnék hozni ennek érzékelésére.

Amikor egy kisgyermek megszületett, a kertben fát ültettek. Az idő múlásával kirepült, felnövekedett a gyermek, s messzire került otthonról. A fa is égbe szökött. Nem volt telefon, a kommunikációs rendszerek még nem fejlődtek ki, a szülők mégis mindent tudtak gyermekük helyzetéről. Csak megnézték a fát, s a fa állapota pontosan megfelelt gyermekük sorsának és egészségi helyzetének.

A napkeleti bölcsek az ég Urának születését értették ki a csillagok állásá-

ból és jelzéseiből. Az értést tett is követte. Elindultak. S megtalálták Jézust. A jelek s értésük Jézushoz vitte a mágusokat.

A mágus szó a mag gyökből származik. A mag pedig minden élet forrását, az információt tartalmazza, vagyis tulajdonképpen a szent tudást jelenti.

Isten úgy teremtette meg a világot, hogy a világ megismerése, jelzéseinek értése biztos útmutató legyen az ember számára. A város ostornyeeses lámpáinak fényétől mi már csak ritkán látjuk az eget, a csillagokat. Lehet, hogy a lelki újjászületéshez újra fel kell fedeznünk a népi kultúrát, s meg kell tanulnunk annak jelzésrendszerét, hogy érthessük Isten üzenetét.

Január 9. — Urunk megkeresztelkedése — Mt 3,13–17 — A Lélekkel megerősödve

Keresztelő Szent János a bűnbánat jeleként keresztelt a Jordán folyóban. Jézus szintén megkeresztelkedett Jánosnál, de nem a bűnbánat jeleként, hanem mert így illett. Az ég megnyílása és a Lélek Jézusra szállása jelzi, hogy egészen más keresztségről van itt szó, mint a János által megkereszteltettek esetében.

Mikor történik Jézus megkeresztelkedése? A Keresztelő bűnbánatra felszólításának kellős közepén, s Jézus pusztai megkísértését megelőzően, még a nyilvános működés megkezdése előtt.

Jézusnak szüksége volt erre a keresztelkedésre. Itt kivételesen egybeesett a jel és a tartalom, hisz a vízből kiemelkedéskor száll a Lélek Jézusra.

Megfelelő lelkület is kellett ehhez az aktushoz. Jézusban az alázat, az áldozatot hozás (hisz ő megy el Jánoshoz), a külvilág miatti illendőség (talán így könnyebben elfogadják őt hiteles embernek) magatartását mind megtaláljuk.

Mekkora tekintélye lenne azon vezetőnek manapság is, aki a bűnbánat jeleként víz alá merülne... Hát még akkor, ha ezen megtisztulás következtében a Lélekkel való betöltekezést is megtapasztalhatnánk!

Jézus esetében mindezt isteni szózat is kísérte. Feltehetően a Lélekkel megerősödve lesz képes legyőzni önmagát a pusztai kísértések idején. Mert egyedül, isteni erő nélkül valóban nehéz el-

lenállni, s legyőzni a világ elszívó hatását.

Jézus Istennek tetsző cselekedetére azonnal jön a válasz, a megerősítés az égből. A Lélekkel töltekezést követően Jézust Isten belső ereje irányítja. Többé már nem az emberek elvárása, az embereknek tetszés lesz életében a meghatározó, hanem az Atyának tetszés.

Megfelelő lelkület kialakításával törekszünk-e a Lélekkel találkozásra? Azt várjuk, hogy megint csak Isten tegyen felénk gesztusokat, vagy mi is tudunk áldozatot hozni a vele való találkozásért? Isten iránti szeretetből mit tudunk feláldozni az életünkben, hogy még közelebb kerüljünk hozzá?

Január 16. — Évközi 2. vasárnap — Jn 1,29–34 — Élet csak áldozatból születik

Keresztelő Szent János emberi nagysága, hogy elismeri: Jézus útját hivatott egyengetni. Mások előtt szól, s tesz tanúságot az Isten Fiáról.

Ma sokan hangsúlyozzák, hogy az önkibontakoztatás az élet egyik legfontosabb mozzanata, s ezen azt értik,

hogy minden áron, senkire tekintettel nem lévén, éld ki saját karrier-céljaidat.

A Keresztelő másképpen gondolkodott élete értelméről. Áldozatul adta magát Jézusért. A Mestert szolgálva valószínűleg meg önmagát, ha szabad így fogalmazni.

A természet rendje is erre szeretne tanítani minket, embereket. Ha a búza nem hull a földbe, akkor elrohad. „Aki meg akarja menteni evilági életét, az elveszíti azt...” Ám ha a búzaszem áldozatul adja magát a Földnek, sokszorosan termést hoz. „Aki értem és az evangéli-

umért elveszíti életét, megtalálja azt.”

A szeretet egyik legfontosabb vonása, hogy nem méricskél, nem keresi a maga hasznát, hanem a másikat. Márai azt mondja, nézzük meg az erdők fáit! Mennyi áldozatot hoznak magvacskákban, kitaró munkában, amíg a sok tízezer magból egy megfog a földben, s egy másik fa lesz majd belőle. Mi, emberek igen hamar beleununk, belefáradunk az áldozatos szeretetbe.

A Nap naponta feláldoz egy részt önmagából, hogy életünk legyen. Minden

jellel az élet odaadásra szólít minket Isten. Keresztelő János Jézusért adja életét áldozatul. Nem Heródesért, esetleg Pilátusért, vagy a megtérni nem akarókért, hanem azokért, akik rálépnek Jézus útjára. Nem mindegy, miért vagy kiért hal meg az ember.

Ma alighanem túl keménynek találánk János elvárásait, életvitelét, nem tennénk olyan határozottan tanúságot Jézusról, mint ő, mondván, ma plurális társadalomban élünk. Nincs köze egyik embernek a másik meggyőzéséhez,

szabadság van. S nem kell csodálkoznunk azon, hogy lassan el is fogynak a tanítványok. Mert ha nincsenek tanúságtévők, akkor ki után induljanak az emberek? Egyébként pedig nem mindenki olyan érett és okos, hogy önmagától rájöjjön az igazságra. Odáig el kell juttatni, meg kell ismertetni az embereket az evangéliummal, a döntés aztán természetesen mindenkinek belügye.

Tanúságtételemmel hány embert tudtam elindítani a magasabb megismerés útján Jézus felé?

Január 23. — Évközi 3. vasárnap — Mt 4,12–23 — Tanítványokat nevelni

A váltófutásban nagyon lényeges, hogy az egyik versenyző átadja a másinak a stafétabotot. Nagy baj, ha nincs kinek átadni; az sem szerencsés, ha mondjuk súlyemelőnek adják át, s az sem, ha közben leejtik, mert keresgélni kell, ezzel pedig sok időt veszítenek.

Keresztelő Szent János útkészítői munkája nyomán sokan képesek voltak Jézusra hangolódni. Felnevelte szűk tanítványi csapatát, s közülük nem egyből Jézus apostola lett. S eljött az idő, amikor őt kivonták a forgalomból. Börtön, lefejezés... nem volt gond, hisz ennek nem az lett a következménye, hogy munkája megsemmisült, hanem éppen így tudott kiteljesedni. Maga Jézus vette át a stafétabotot.

A Bokorban és az Egyházban az fog-

ja eldönteni a jövőt, lesz-e kinek átadni a lelkiséget, a tudást, a gondolkodni, kérdezni, igazságot keresni akarást, a világot megjobbitani akaró szándékot, de mindezt csak megfelelő lelkülettel lehet Istennek tetszően végezni.

A jövő azon múlik, felnevelődik-e egy „elit réteg”, úgy, mint Jézus idejében az apostolok. Nem tömegben, hanem elkötelezett tanítványokban kell gondolkodnunk. Ezen tanítványi csoport felnevelése azon is múlik, hogy képesek-e a halászatot felcserélni az emberek halászatával. S az sem utolsó szempont, hogy ezt az asszonyok megengedik-e?!

Ha a tanítványok megéreznek valamit személyes példánkon az élet értelméből, a szeretetben élésből, vagyis az

élet igazi minőségéből, akkor talán van esély.

Ha már viszonylag fiatalon megértik, hogy nem az az emberi élet célja, hogy halálra dolgozzák magukat, s föl-másszanak az uborkafára. Babits írja, ha célotat túl alacsonyra helyezed, elvéted a lépést. A tájékozódási pont nem lehet az előtted levő kő, csak a Sarkesilag. S lehet, hogy lábadat megsebzí a kő és a bozót, de biztosan célba érsz, mert tekinteted ott van az égen.

Isten nem tűr mérlegelést. Hív, és azonnal menni kell. Dönteni kell. Vagy – vagy. Senki két úrnak nem szolgálhat...

Döntéseimben a tanítványi elkötelezettség, vagy az egzisztencia-féltés irányít?

Január 30. — Évközi 4. vasárnap — Mt 5,1–12a — Válasz helyzetben az emberiség

Csak ezt a hegyi beszédet ne mondatad volna el, Uram! Miért nem elég neked a tisztességetika? Mennyi bajunk származott ebből az elmúlt évezredekben. Sőt, annak örüljünk, ha minket üldöznek, legyünk büszkéek rá. Nem túl kemény beszéd ez?

Ha valakit igazán szeretünk, akkor képesek vagyunk meghalni érte.

Visszatekintve az elmúlt évtizedekre, nagyszerű dolog, hogy csodálatos mesetereink voltak. Magas életcélokkal, bátor, becsületos kiállással, irgalmas szívet, s tele segítőkészséggel. Sokszor nem könnyű őket követni, gyakran megtapasztaljuk saját töredékességünket, méltatlanságunkat. Sokat gondolkodunk, hogyan lehet ma Istennek tet-

szően, a hegyi beszéd értékei alapján berendezni az életünket, hogy a világban maradjunk ugyan, de kovászai legyünk környezetünknek.

A Föld és a világ jelenlegi állapota válasz helyzet elé állítja az emberiséget. Vagy arra fog törekedni, hogy Jézus tanítását végre komolyan vegye, vagy vége lesz a világnak. Vagy komolyan vesszük a „Szeresd ellenségedet!” parancsot és a „pozitív regulát”, vagy közösen elpusztulunk. Vagy agyon-szenyvezük környezetünket, s utolsó tartalékainkat is feléljük a jövő nemzedéke elöl, vagy felfedezzük az adástörvényt.

Csak kétfajta játszma lehetséges. A vesztes-vesztes, vagy a győztes-győz-

tes. A harmadik út, úgy tűnik, kimegy alólunk, vagyis győztes-vesztes mérkőzés nem lehetséges.

Jézus az élet legfontosabb törvényeit nem javaslat, hanem parancs szintjén követeli meg tanítványaitól, s boldogoknak mondja azokat, akik ezt az utat járják. Ez a szűk ösvény. Egyháztörténeti kutatásaink során olyan jó érzés azzal szembesülni, hogy nem árultuk el a Mestert. Rengeteg erőt ad a hitük és a jézusi értékek mellett kiállók áldozatos tanúságtétele. Az ő szeretetük és Jézus-hűségük örömet és boldogságot ad.

Talán legszebben Pál ír erről: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Most készen vár az igazi élet koronája...”

A Bokor Hazai Rászoruló Alapítvány 1%-os beszámolója

A Bokor Hazai Rászoruló Alapítvány (1163 Budapest, Gordonka u. 7., adószám: 18160525-1-42) kuratóriuma ezúton is megköszöni azok támogatását, akik személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásakor alapítványunkat jelölték meg. 2003-ban ezen a címen 173 488 Ft-ot kaptunk, mely összeget karácsonykor a hajléktalanok meleg ételének biztosítására fordítottuk.

Továbbra is számítunk segítségükre. Számlaszámunk: 10200902-32712999. – Kérésre csekket küldünk.

Az alapítvány kuratóriuma